

netop ikke. Naar det erede Medlem nu vil gjøre gjældende, at den Bevilling, som man havde givet for disse 5 Aar, var givet under Forudsætning af, at den opsparede Kapital ikke maatte angribes af Ministeren uden Rigsdagens Samtykke, saa er dette Noget, som han i høi Grad skylder Beviset for; thi Alt, hvad der passerede 1870, taler derimod. Det, som det erede Medlem vil støtte sig paa, er den Omstændighed, at engang Ordføreren for Finantsudvalget, idet han bekjempede et Forslag, som var filltet af det erede Medlem selv, syntes jeg han sagde, og som gik ud paa at nedsette Bevillingen til det kongelige Theater, sagde, at det, der laa i Reservecapitalen, laa lige saa sikkert, som om det laa i Sørg Akademi, en Sætning, som, hvorledes man end tager den, var aldeles urigtig. At den ikke mødte Modstand fra Ministerens Side, er jo nu blevet forklaret. Men hvorledes man nu end tager det, er det klart, at i Samlingen 1873—74 udtalte den erede Minister med største Bestemthed og Styrke, at han ikke paa nogen Maade erkjendte, at Theatrets opsparede Kapital ikke af ham kunde bruges til Theatrets Drift — læg Mærke til dette — uden Rigsdagens Samtykke, at dette var en Sætning, hvis Rigtighed han aldeles ikke erkjendte, og jeg kan tilføie — hvad der skulde være mig en Fornøielse at godtgjøre, hvis vi ikke vare saa langt fremme i Tiden —, at han syntes at finde Samstemning hos det erede Medlem for Præsens Aants 6te Valgkreds (Vojf.n). Den Gang Ministeren sagde, at han var gaaet ind paa ikke at bruge af Theatrets opsparede Kapital til Theaterbygningen, understøttede det erede Medlem dette. (Afbrydelse af Vojf.n). Det erede Medlem stillede til Ministeren en Provokation, idet han sagde: Det Forslag, vi nu have fremsat, have vi filltet, fordi vi derved ville have Sikkerhed for, at Ministeren nu gaar ind paa ikke at bruge Theatrets opsparede Formue uden Rigsdagens Samtykke, hvorpaa Ministeren zieblikkelig ja!dt ind med den Ytring: „Ja, til Theaterbygningen“, hvorpaa det erede Medlem sagde: „Ja, til Theaterbygningen“. Altsaa, ogsaa han syntes den Gang at have været paa den gode Rante, at til Driften kunde de bruges uden Rigsdagens Samtykke. Desuden vide De vel, at der blev givet en Bevilling paa en Femtedel af de 250,000 Rbd ved Finantsloven 1874—75, og blev den ikke givet til Trods for, at det den Gang forelaa paa det klareste og Bestemteste, at Ministeren gjentagende havde udtalt, at han aldeles ikke anerkjendte den Sætning, at Theatrets opsparede Formue skulde han behøve Rigsdagens Samtykke til at bruge? (Ordføreren: Det er fuldstændig urigtigt). Det er ikke fuldstændig urigtigt, men fuldstændig rigtigt, og den erede Ordfører vil ikke kunne modbevise det Mindste deraf. Derfor er det jo ogsaa, at man stillede sig overfor denne Sag, som man har filltet sig.

Man har stadig set paa, at Theateret ikke indbetalte, hvad det havde tilovers, i Statskassen, og hvorfor? Man gjorde det af to Grunde, for det Første, fordi det, som Theateret opsparede, ingenlunde kunde siges at være netop det, der var bevilget herfra. Det, Theateret opsparede, var ikke mere kommet herfra end andre Indtægter, Theateret havde; det er opsparet af dets Drift. Og den anden Grund er den, at man netop vilde og havde med beraad Su indrettet det saaledes, at Theateret skulde have disse 250,000 Rbd. i 5 Aar og kunde bruge dem paa bedste Maade, naturligvis med det Formaal for Die at indrette sig paa den ny Ringenes Tilstand, som det vilde gaa ind i den ny Bygning. Dette tror jeg er tilstrækkeligt til at godtgjøre, hvor urigtig den Paastand er, at Theatrets Kapitalformue ikke skulde kunne bruges af Ministeren uden Rigsdagens Samtykke, og at der altsaa derved bliver slaet en betydelig Streg over en meget stor Del af de 620 000 Kr., der saa ofte ere blevne omtalte her i Dag, som om de skulde være brugte uden Bevilling. Hele den Del af disse 620,000 Kr., som bestaar af Theatrets opsparede Kapital, er ikke brugt uden Bevilling, det kan ikke siges, thi den er brugt i Kraft af den Myndighed, Ministeren havde til at anvende den til Theatrets Brug.

Disse Bemærkninger har jeg, som sagt, troet ikke at kunne tilbageholde, skjøndt jeg helst havde ønsket at gemme dem, indtil den Sag kommer for, hvor de nærmest høre hjemme; men jeg er bleven nødt dertil derved, at det erede Medlem for Præsens Aants 6te Valgkreds (Vojf.n) har kastet hele dette Spørgsmaal ind i denne Forhandling. (Vojf.n: Maa jeg bede om Ordet). Havde han indskrænket sig til en simpel Protest, skulde jeg ikke være kommen med den. Hvad derimod selve det foreliggende Forslag angaar, da skal jeg ikke udtale mig nærmere derom. Dette er ikke blot, fordi der allerede derom er sagt saa overordentlig meget, til hvilket jeg ganske kan slutte mig, men ogsaa af den Grund, at det virkelig ikke er mig muligt trods de Forsikninger, der fra flere Sider ere komne frem, at betragte dette fra nogen alvorlig Side. Jeg tror virkelig ikke, at det kan være rigtig Alvor med, at Theateret skal lukkes. Jeg vil først se paa det, inden jeg tror det. Det er ganske vist, at man kan blive beoæget, som ogsaa flere erede Medlemmer ere blevne det, til en vis Indignation ved at høre den erede Ordfører uden mindste Sky udfjende sig: vi indrette Finantsloven jo galere jo bedre, for derved at gjøre det umuligt for den vedkommende Minister at blive; vi sørge for at stille de Institutioner, som findes paa Finantsloven, jo galere jo bedre, for derved at tvinge Ministeren til at gaa. Man kan, siger jeg, finde det høist foruroligende, at man vil skride til paa Finantsloven at ophæve bestaaende Statsinstitutioner; thi